

Izdod Mētrienas pagasta padome
2009. gada marta avīze Nr. 130

Atbalsts gūts

Pagasta avīzes janvāra numurā izteicām cerību, ka varētu tikt atbalstīts pagasta padomes iesniegums par Eiropas Savienības līdzekļu piešķiršanu.

13. martā no Lauku atbalsta dienesta Viduslatvijas reģionālās lauksaimniecības pārvaldes Jēkabpilī tika saņemta apstiprinājuma vēstule par iespējam saņemt publisko finansējumu 104975,84 latu apmērā.

18. martā Jēkabpilī noslēgts līgums par līdzekļu saņemšanu projektam „Gājēju celiņa ar apgaismojumu izbūve un sporta zāles vienkāršotā rekonstrukcija”. Tajā pašā dienā tika iesniegts avansa pieprasījums 20 995,17 latu apjomā. Dažu mēnešu laikā avansu sola piešķirt.

25. martā par gaidāmo projektu īstenošanu lēma Mētrienas pagasta padomē.

Tā kā darbiem sporta zālē paredzēti 35640 Ls, tos īstenot var uz sastādītas tāmes pamata. Tāmi sastādīt uzdeva inženierim Viktoram Freimanim. Genu aptauju izdaris arī komunālās saimniecības darbiniece Ināra Krasovska.

Gājēju celiņam ar apgaismojumu jāizstrādā tehniskā projekta dokumentācija. Projektēšanai un visiem būves, arī remontdarbiem pretendētus, atbilstoši attiecīgo procedūru noteikumiem, izvēlēsies pašvaldības aģentūra „Mētrienas komunālā saimniecība”.

Par projekta īstenošanas darbu vadītāju pagasta padome apstiprināja deputātu Jāni Tropu.

Mētrienas pagasta padomes priekšsēdētājs **Ilmārs Grudulis**

*Mazajai sniegpulkstenītei acis vaļā.
Pūpols noglāsta rītu. Pavasars klāt.
Atkusnis slapina kājas.
Lāstekas raud. Saule un dvēsele
sasaucas.*

*Rītos pār zemi migla kūp.
Nakts klusums kāpj debesīs. Ar zvaig-
znēm pasapņot.*

*Tālā vasara šķiet jau tik tuva.
Jāpārkāpj vienai peļķei. Lai satiktos.
Saule svin bērniņas svētkus alkšņu
spurdžu šūpolēs.*

Lietus kurbītes kājās. Sulu laiks rit...

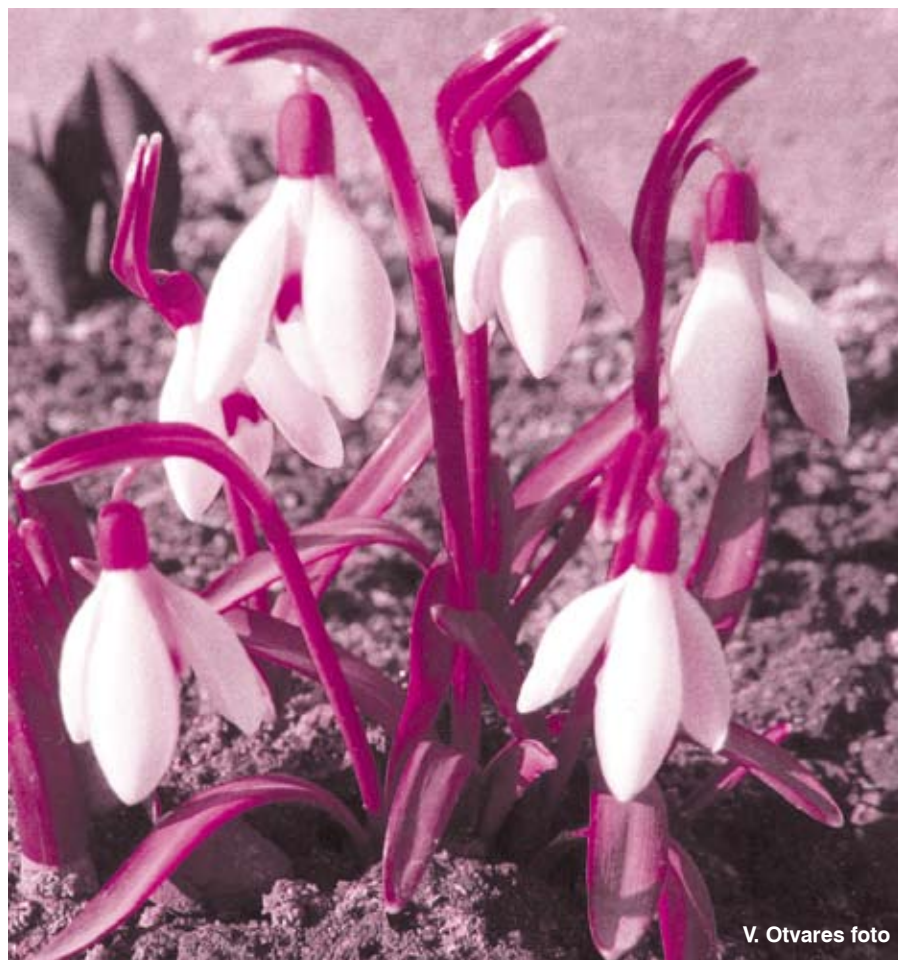
Solvita

Marts īsumā

- 6.03. Sieviešu koris „Jūsma” koncertē Praulienā.
- 7.03. Sieviešu koris „Jūsma” koncertē Kalsnavā.
- 8.03. Mētrienas zemledus makšķernieki piedalās sacensībās Kalsnavā.
- 10.03. Mētrienas pamatskolā partijas Visu Latvijai organizētā akcija „Skolu vienības ugunis”.
- 15.03. Mētrienas zemledus makšķernieki piedalās Ļaudonas kausa sacensībās.
- 18.03. Informatīvā diena pagasta zemniekiem.
- 18.03. Saimnieciskā un sabiedriskā aktīva apspriede tautas nama remonta jautājumos.
- 19.03. Līderes kapos guldīta ilggadīgā Mētrienas skolotāja Vizma Bērziņa.
- 21.03. Mētrienas kausa sacensības zemledus makšķerēšanā un reizē Mētrienas pagasta čempionāts.
- 21.03. Cauņu kapos Murbastienē guldīta ilggadīgā mētrieniete Agate Pelša.
- 25.03. Komunistiskā genocīda upuru piemiņas brīdis pie akmens „Visiem, kas dzīvojuši Mētrienā”. Pagasta padomes sēde. Pensionāru padomes sēde par gatavošanos Lieldienu pasākumam.

Notikumus apkopojā Ilmārs Grudulis

V. Otvares foto

Komunistiskā genocīda upuru piemiņas brīdis

Piemiņas brīdis bija patiesa vēstures stunda skolēniem.

Klātesošo vidū represētais mētrienietis Pēteris Gailis.

25. marta diena bija sniegota, vēsa, bet saulaina. Jau vairākus gadus pie akmens „Visiem, kas dzīvojuši Mētrienā” šinī dienā pulcējas pagasta iedzīvotāji, jaunieši un skolēni, lai noliktu ziedus, iedegtu svečīti un ar klusuma brīdi pieminētu komunistiskā genocīda upurus.

Šodien klātesošo vidū arī represētais mētrienietis Pēteris Gailis. Skaudrās atmiņas neļauj skaļi runāt par tā laika notikumiem. Tikai, ieklausoties piemiņas brīža vadītājas sacītajos vārdos, sirmā vīra acīs ielīst asaras.

„Labi atceros 1949. gada 25. martu. Tautā to sauca par izvešanu. Bija piedzīvojumi un pārdzīvojumi. Mūsu aresta brīdī bija atnācis kaimiņš Rieksts. Redzēdams kas notiek „Jaunārēs”, viņš centās nozust mežā. Taču mežmalā viņu panāca uzsauciens „Stāt! Šaušu!” Tā arī kaimiņam izvešana nepagāja secen. Vecāki runāja, ka „Aizpurvēs” kāda sieviete slēpdamās ielēkusi akā. Taču čekisti viņu atraduši, pārslaušu no akas izvilkusi un pajūgā iekšā. Es visu aizturēšanas procesu uztvēru bērna naivumā, bet sirdī kaut kas it kā pārtrūka pēc

paziņojuma – „Aizbrauciet uz visiem laikiem”... Tikko biju atnācis no skolas un no uztraukuma savākšanas punktā mani ievada ar visu skolas somu plecos”, stāsta Pēteris Gailis.

Skaudras, smeldzīgas un sāpīgas ir to dienu atmiņas. Un lai tās ir tikai atmiņas. Kaut mums un mūsu bērniem nekad nebūtu jāpiedzīvo līdzīgi mirkli. Lai droši varam dzīvot, strādāt un būt laimīgi savā tēvu zemē Latvijā.

Solvitas Stulpiņas
teksts un foto

Sulu laiks klāt...

Jānis Zeps un Ilmārs Grudulis urbj sulas.

Laukus un mežmalas vēl klāj prāva sniega sega. Naktīs termometra stabiņš noslīd līdz pat desmit grādiem. Tikai atlidojošo dzērviu nosalušā dziesma vakaros un trauciņi pie kļavu un bērzu stumbriem atgādina, ka iestājies pavasaris.

Arī šis pavasaris nav izņēmums un cilvēki tecina bērzu sulas. Spēkam, veselībai un veldzei.

Lūk, ko par šo pavasarīgo nodarbi stāsta mētrienietis.

Kļavām sulas var tecināt līdzko sāk spīdēt pavasara saulīte. Bērzu sulas tecinājām jau

tad, kad vēl dzīvoju Rīgā. Mūsu mājas atradās pierīgā. Toreiz gan stumbrā neurbām, bet sulas tecinājām no zara. Nolauzām zaru, pielikām pudeli un sulas tecēja. Tanī laikā sulu tecināšana vismaz Rīgā bija aizliegta. Atceros, ka pionieri un komjaunieši staigāja un ņēma nost izliktos traukus. Mēs ar tēti braucām ar moci divdesmit kilometrus ārpus pilsētas. Tumsā, lai neviens nemana. Urbumu veicām pēc iespējas tuvāk zemei, lai nevar redzēt. Pielikto kanniņu nomaskējām ar sūnām. Tagad Rīgā sulas tirgo kā īpašu preci skaistās pudelēs. Skaistas etiķetes. Tā nav tirgus prece, tā ir vairāk kā šķius prece. Daudz tecina Brīvdabas muzeja apkārtnē, bet neliek spaiņus vai kanniņas, lai nenozog. Tecina plēves maisiņos. Nav gan tik garšīgas. Ikdienā sulas lietojam visa ģimene. Dzeram svaigas, neuzglabājam. Tas arī ir jāmāk, lai būtu garšīgas, nesaskābtu.

Einārs Dumpis

Mūsu ģimenē par sulām rūpējas dēls Juris. Viņš ir tas, kas atrod piemērotu bērzu un dienā pat trīs reizes nes mājās šo pavasara kārumu. Sulas dzeram un mazliet arī pagatavojam vēlākam laikam – ieliekot citrona miziņu vai upeņu zariņu. Man pašai ļoti garšo bērzu sulas. Tas ir lielisks ķermeņa attīrīšanas līdzeklis pēc garās ziemas.

Eugēnija Jermacāne

Ar sulu tecināšanu iepazīnos jau bērnībā, kad vecāki tecināja sulas. Tās lietojam visa ģimene. Man uzdevums bija pēc skolas aiziet pēc sulām un sapildīt tās stikla pudelēs.

Pievienojām rozīnes, cukuru. Sulas glabājam aukstā pagrabā. Tas bija garšīgs dzēriens vasaras karstajās dienās. Sulu tecināšanas laikā ūdens vietā dzēra tikai bērzu un kļavu sulas. Sešus gadus pavadīju Sibīrijā. Arī tur centāmieš dabūt sulas, kaut gan nebija nekādu urbišu. Tad izmantojām katru nocirosto koku, no kura tecēja sulas. Atgriezoties dzimtenē, šī iespēja netika liegta. Apmēram divas trīs nedēļas sulu tecināšanas laiks ir labvēlīgs, lai cilvēks uzlabotu savu veselību. Katru pavasari eju uz mežu, izvēlos kļavu vai bērzu, kas atrodas tālāk no ceļa, kalnainākā vietā. Purvainas vietas cenšos neizvēlēties. Tāpat necenšos urbt arī atkārtoti vienos un tajos pašos kokos. No iegūtās sulas vismaz desmit litrus sagatavoju vasarai. Sulas piedāvāju arī citiem – kaimiņiem, radiem, jo dienā no meža atnesu vismaz piecpadsmit litrus. Priecājos palīdzēt pensionārēm, kuras pašas nevar dabūt šo garšīgo, veselīgo kārumu. Pēc sulu tecēšanas cenšos visus izurbtos caurumiņus aiztaisīt ciet, lai koki neciestu. Ejot pēc sulām, es ne tikai iegūstu vērtīgu padzērienu, bet arī iepazīstu dabu un norises pavasara atmodas laikā.

Arnīs Puriņš

Jautrībai nesen izlasīta anekdote...

– Nesen nopirku sulu spiedi, bet tā jau saplīsa.

– Vai daudz sulas izspiedi?

– Nedaudz no apelsīniem un āboliem. Bet, kad ķeros pie bērza, tad salūza.

Materiālu apkopoja **Solvita Stulpiņa**

“Mētrienas Dzīve” 2009. g. marts

Remontdarbi turpinās

Otrā tikšanās

2009. gada 30. marts. Pagājis mēnesis. Diezgan pamatīga sniega sega vēl ieskauj tautas nama ēku. Ziema nepavisam negrib atkāpties. Toties remontdarbi rit pilnā sparā.

Ar tautas nama vadītāju Anitu Amatu dodamies uz klubu.

Par padarīto un turpmāk veicamo stāsta brigadieris Gundars Roģis: "Es domāju, ka izdarīts jau ir daudz. Ko mēs solījām pirmajā tikšanās reizē? Solījām lejā foajē telpā griestus. Tas ir. Paspējām arī skatuves griestus savest kārtībā. Praktiski jaunais vadītājas kabinets apdarei ir gatavs. Salikti logi un durvis. Kamīnzāle un tualetes arī ir sagatavotas kosmētiskajiem darbiem. Ir ierīkota apkures sistēma. Pagarināta skatuve. Jāgaida pagasta padomes un iepirkuma biroja atļauja jumta remontam. Uz nākošo reizi būs kārtībā zāles griesti. Jāgaida siltāks laiks, lai varētu veikt apdares darbus. Lai mūsu darbu vērtē pasūtītājs".

"Darbu vērtēju pozitīvi", stāsta Anita Amata, "puiši strādā, katru dienu kaut ko jaunu, padarītu var redzēt. Es uz šejieni atnāku katru dienu. Tas ir savādāk, nekā ieejot tautas namā reizi mēnesī. Tas ir kā ar mazu bērnu, viņš aug, bet esot kopā ar viņu katru dienu, pats to tā nesaskati. Biju kursos Rīgā divas dienas. Atbraucu, tad gan likās, ka padarīts ļoti daudz. Visi darbi norit saskaņā pēc grafika".

Vaicāju Anitai, vai tagad, vērojot darbus un redzot jau pirmo gala iznākumu, vai būtu kaut ko plānojusi savādāk?

"Jā, atklājas jau šīs tas. Kaut vai runājot par elektrības vadu instalācijām. Veidojot sākotnējo zīmējumu likās tā, bet tagad redzu, ka vēl šeit vai tur man vajadzētu vienu kontaktligzdu. Protams, strādnieki nāk pretī un izdara tā. Arī tērpu noliktava savu atrašanās vietu mainīja darbu gaitā. Lai būtu ērtāk. Darbu vadītāji ir ziņoši. Piespēlē kādu jaunu ideju vai iesaka, kā būtu labāk. Viņu teiktajā arī ieklausāties".

Solvitas Stulpīņas teksts un foto

Jaunie apkures katli.

Uz skatuves top ērta tērpu noliktava.

Foajē telpa.

Anita Amata un Gundars Roģis saskaņo darbus uz skatuves.

Strādnieki strāa rūpīgi un čakli.

Tiek veikts rūpīgs darbs pie zāles griestiem.

Nomainītas kāpnes uz zāli.

Mūsu Amammai – 80

Ar lepnumu saku, ka esmu Amammas pirmais mazbērns. Kopš brīža, kad varēju sākt dižoties ar runātpasmi, tāds ir viņas vārds. Jums ir Biruta Upīte, bet ģimenei viņa ir Amamma. Arī vectēvs Jānis Upītis vienlaicīgi tika, kā mūsdienās saka, pie sava “nika” – Apaps. Protams, arī man ir savs niks – Cipuciņš!

Ir tik daudz patīkamu bērības atmiņu. Viena no tām saistās ar Ziemassvētku laiku. Amamma bija pārgērbusies par Ziemassvētku vecīti un atbraukusi pie mums uz Cēsīm. Tajā laikā vēl ticēju šim brīnumam. Bija pasakaina, saulaina ziemas diena. Tad sniegs čirkstēja zem kājām kā filmās. Mamma mūs ar māsu skubināja paskatīties pa logu. Un tur VIŅŠ nāca... Sarkanā tērpā ar tumšām brillēm uz acīm, lielu maisu pār plecu un gaļīgi salicis. Žagarus neatceros. Laikam nebija... Protams, mājā ielaidām, ļāvām pēc garā ceļa kājas atpūtināt un skaitījām dzejoļus. Viss notika kā pa notīm. Tikai, kad vecītis jau bija prom, mūs sāka mākt aizdomas... Māsa tad vēl bija

maza, taču vārdu Amamma jau varēja pateikt. Un tā arī visu laiku teica – Amamma, Amamma... Es tam nepievērsu uzmanību, taču pēc pārdomu brīža padalijos ar mammu savos novērojumos... Vecītim bija tieši tāds pats pulkstenis kā Amammai... Vēl ilgus gadus pēc šī notikuma tomēr biju pārliecināta, ka tas bija īstais vecītis...

Jo vecāki mūsu opīši paliek, jo retāki ciemiņi viņi ir mūsmājās. Bet agrāk viņi bieži brauca uz Cēsīm. Mums tie vienmēr bija svētki, kad Amamma ieradās ar savām slavenajām kotletēm un karbonādēm. Tad ilgi, ilgi sēdēju viņai klēpi un skatījos uz viņas sastrādātajām rokām.

Amamma ir pasaules labākā vecmāmiņa. Viņa ada siltākās zeķes un cimdus, viņa gatavo gardāko ēdienu un, kad esmu pie viņas, ir tik mierīgi un labi. Un galvenais, viņa nav veca savā domāšanā, viņa dzīvo mums līdzi.

Mazmeita Zane

Biruta Upīte svētku rītā.

Mūsu Mimmītim – 90

Pie Mimmīša bērībā es pavadīju daudz laika. To visu tā nemaz nevar izstāstīt. Vesels romāns sanāktu. Es ņemšu pa fragmentiņam, pa mozaīkai no tā laika atmiņām...

Liels prieks un laime man bija tajās dienās, kad mājās tika cepta maize. Īpaša rosība bija jūtama jau iepriekš, jo bija jāveic daudz dažnedažādi priekšdarbi, lai viss ritētu savu gaitu un gala rezultāts būtu labs. Malkas sagatavošana, lielās maizes krāsns kurināšana, ierauga likšana abrā, mīklas raudzēšana un visbeidzot kukulīšu veidošana. Kad maizīte bija gatava, Mimmītis to cēla ārā no krāsns un katru kukulīti ar mīlestību noglāstīja, apmīļoja ar labu vārdu. Un tad tie tika sasegti zem linu dvieļiem.

Un kur nu vēl kūku cepšana un garnēšana. Nevar aizmirst to smaržu un garšu, kas virmoja virtuvē. Reiz arī man uznāca nepārvarama kāre palīdzēt tās olas ar cukuru kārtējam biskvītam sakult. Lielā māla bļoda ar putojamo masu nodancoja zemē uz grīdas. Mimmītim bļodu vairs neatgriezī... Sāpe bija ne pa jokam....

Svētkus es jo īpaši gaidīju, jo zināju, ka būs ne tikai kūkas, šmori un cepeši, bet arī īpašais Mīu saldais – želeja un salda vaniļas mērce vai rupjmaizes kātojums.

Kad gardumi bija vajadzīgi priekš skolas pasākumiem, tad mēs ar Mimmīti cepām cepumus – gardas vāverītes un sēnītes. Sēnītes bija kas īpašs. Atbildīga bija ne tikai pati cepšana, bet gan šokolādes glazēšana un pēc tam maģonišu kaisīšana uz kātiņiem. Šis atbildīgais process bija uzticēts man. Ai, kāds prieks bija!

Un kādas konfektes „gotiņas” Mimmītis prata izvērtīt! Tādas nevienā veikalā un konditorejas ceļā neatrast... Un kur vēl saldās, gardās Bučiņas! Liekot mutē, kas kusāt kūsāja. Īsts gardumu šedevrs.

Man bija arī tā laime izbaudīt stellas, tītas, ratiņa dūkšanu, spoliņu spolēšanu. Vārdu sakot, visu to, kas pieder pie aušanas mākslas. Dzijas krāsošana, lupatiņu plēšana, dzijas

šķeterēšana. Žēl, ka pati tā pa istam šo mākslu neapguvu. Nepaklausīju Mimmīša padomam. Vēl arī uz sevi dusmojos par to, ka neiemācījos sēru vainagu gatavošanu. Mimmītis bieži mani aicināja palīgā. Tajos brīžos vienmēr kaut kas

svarīgāks likās...

Nevar nepieminēt arī Budēļos iešanu. Ja atklāti, tad šo laiku Ziemassvētku svinēšana mani nesaista, neaizrauj. Bieži atmiņās atgriežos savos bērības Ziemassvētkos, kurus mēs,

MĒNEŠA JUBILĀRI

bērni, gaidīt gaidījām. Pie Mimmīša pārtapām par čigāniem. Saldumu turzas pie sāniem, ar dziesmu un deju devāmies pie radiem, kaimiņiem. Un visur sniegs, svecītes un speķa pīrāgi... Pat smarža Ziemassvētkiem bija citāda... Ziemassvētkos Mimmītis mūs visus vienmēr pārsteidza ar savu fenomenālo atmiņu. Pie eglītes tika noskaitīts viss garais „Tālavas taurētājs” un „Eža kažociņš”. Bija arī kāds dzejolis vācu valodā un skaitāmais pantiņš par mazu rozā silvētiņu...

Lieldienas. Olu krāsošana Mimmītim arī padevās. Tās bija tumšas, ar ļoti smalkiem adatas gravējuma rakstiem, ornamentiem. Tās bija tik skaistas, ka žēl bija piedalīties olu kaujās.

Mūsu Mimmīti var apbrīnot par viņas darbošanās prieku, nepārtrauktu vēlmi kaut ko darīt. Viņa mūs visus ir „apaudusi” ar krāšņām segām, lakatiem, spilveniem, sedziņām un tepikiem. Saadīti siltum siltie cimdi.

Mimmīša sirds prieks ir puķes. Tās viņas mājās ir augušas vienmēr. Un te nu atkal kāda bērniņas blēņa.... Biju tikusi puķu dārzā. Savā priekā tās tik plūcu un plūcu, lai sniegtu Mī. Tikai vēlāk apzinājos, ka ļoti sāpināju Mimmīti... Nepajautāju taču, vai drīkst... Sāpes redzēju viņas acīs. Vai dabūju pamatīgu pērienu? Laikam jau nē, vismaz neatminos. Tikai sarunājām, ka es tā vairāk nedarīšu. Arī pašlaik es par ziedu krāšņumu un burvību priecājos dārzā, neplūcu tās, lai ieliktu vāzē.

V.Spāre teikusi – „Neviena kriptiņa labā, ko esi devis otram cilvēkam, nezūd vērtīgi. Un nevis tas ir bagāts, kas prot ņemt, bet tas, kurš prot dot. Cilvēks ir kā saule, jo vairāk siltuma izstaro, jo košāk mirdz!” Paldies Tev, Mimmīt, par visu labo un gaiši, ko mums esi devusi un vēl dosi. Paldies par Tavu sirds siltumu un mīlestību. Paldies par Tavām rūpēm un gādību! Lai Tev viss piepildās!

Mazmeita Māra

Vecmāmiņai Ainai – 60

Katram ir vajadzīgs kāds cilvēks, kuram var uzticēties, kāds, uz kuru var paļauties, kurš nekad neatteiks.

Man tāds cilvēks ir vecmamma Aina. Daudz par savu vecmammu esmu dzirdējuši no viņas dviņumāsas Edītes, pie kuras Cēsīs šobrīd dzīvoju. Aina no sirds ir labsirdīgs cilvēks un darīs visu, lai cilvēki, kuri ir viņai apkārt, būtu laimīgi. Mana vecmamma ir cilvēks, kurš citiem atdod savu sirdi un neko neprasa pretī. Viss, ko viņa kādreiz ir iesākusi, vienmēr tiek novests līdz galam, lai cik reizēm arī grūti tas būtu. Es ar savu vecmammu lepojpos, vienmēr būšu viņai pateicīga, ka viņa ir te, man līdzās. Pie viņas vienmēr esmu gaidīta. Viņa reti kādam lūgs palīdzību, bet pati to sniegs vienmēr.

Ja mēs visi ņemtu piemēru no Ainas un grūtā brīdī visam neatmestu ar roku, bet mēģinātu sākt atkal ar divkārsu spēku, mums būtu daudz gaišu dienu, mums daudzi pateiktu paldies, tad arī caur mākoņiem mūsu sirdīs iespīdētu saule.

Varbūt mēs vecmammai esam ko aizmirsuši pajautāt, varbūt mēs par viņu pārāk maz

zinām, bet mēs pilnīgi noteikti zinām, ka viņa mūs mīl.

Tos cilvēkus, kuri mums ir dārgi, mēs ne novērtējam tad, kad viņi ir mums līdzās. Viņus neredzot, ar viņiem nerunājot, mums katram sirdī paliek arvien vairāk neaizpildītas vietas. Mēs esam daudz zaudējuši, neizbaudot to brīdi, kad šis mīļais cilvēks mums ir blakus.

Paldies, vecmāmiņ, ka tu man esi, kuras man šobrīd, atrodoties prom no mājām, ļoti, ļoti pietrūkst.

Mazmeita Sintija

Aina Tropa mazbērnu vidū.

Pie skolām tiek iedegti uguns kuri

10. martā organizācija „Visu Latvijai” aicināja skolas piedalīties vienotā akcijā, iededzinot pie skolām uguns kurus. Tādējādi skolas apliecināja savu un visu lauku skolu vienotību. Šajā pasākumā iesaistījās daudzas mazās lauku skolas. Akciju atbalstīja arī Mētrienas pamatskolā.

Skolas direktores Melitas Grudules vadībā pulksten divpadsmitos tika iekurts uguns kurš. Skolēni, skolotāji un vecāki, sadevušies rokās, nodziedāja mūsu valsts himnu. Pēc tam, ejot roku rokā ap uguns kuru, tika skandētas latviešu tautas dziesmas.

„Mēs šādā veidā parādījām savu attieksmi, ka mums nav vienalga, kas notiek ar mūsu skolu nākotnē. Mēs visi ļoti, ļoti mīlam savu skolu”, atzina sākumskolas skolotāja Astrīda Jefimova.

Skolas direktore Melita Grudule uzsvēra, ka piedalīšanās pasākumā liek pievērst sabiedrības uzmanību mazo lauku skolu pastāvēšanai.

Piebildīšu, ka nepārprotami skolas pastāvēšanai ir milzīga nozīme pagasta kā apdzīvotas vietas saglabāšanā. Skola ir vieta, kur kūš dzīvība un skan bērnu balsis. Skola ir vieta, kur notiek dažādi kultūras pasākumi. Bērni ir nācījas nākotne. Skola ir Mētrienas nākotne. Ticiet vai nē, bet tā tas ir. Un to pierādīs laiks.

Solvita Stulpiņa
Foto – Melita Grudule

Mēs gribam mācīties savā skolā...

Roku rokā ap uguns kuru.

Kā izaugt laimīgam un veiksmīgam?

Mīlot savus bērnus, vēlamies dot viņiem to svarīgāko, kas palīdzētu dzīvot laimīgi, pieņemt pareizus lēmumus, gūt panākumus. Bet kas ir svarīgākais? Nauda un sociālais statuss nenodrošina laimes un prieka izjūtu, turklāt šīs vērtības ir viegli zaudēt.

Tik tiešām, mums māca tik daudz ko – vispārīgākos priekšmetus, amatu, profesionālas prasmes, pieklājības normas utt., bet vissvarīgāko – kā būt labam tēvam vai mātei – nemāca nekur, it kā tas būtu kaut kas viegls un no dabas dots, kas automātiski rastos līdz ar bērna piedzimšanu.

A. Adlera psiholoģijas skolas pārstāvji ir konstatējuši īpašības, kas atšķir laimīgus un veiksmīgus cilvēkus no tiem, kuri nav atraduši ceļu uz savu dzīves mērķi. Ņemot vērā šīs atziņas, varam palīdzēt saviem bērniem, ieaudzinot viņos tās īpašības, kas ir nepieciešamas, lai veiksmīgi tiktu galā ar dzīves izaicinājumiem. Šīs īpašības ir – piederība, spēja rūpēties par sevi un uzņemties atbildību par savu dzīvi, savas nozīmes apziņa un drosmes rīkoties.

Piederības izjūta “mēs izjūta” ir ļoti svarīga jebkuram cilvēkam, lai viņš justos drošībā. Pati bērna spēja izdzīvot ir atkarīga no tā, vai ir kāds, kas par viņu rūpējas, jo viņš pats nespēj sevi aprūpēt. Tuvu attiecību veidošana un saglabāšana, atbalsta sniegšana un saņemšana, sadarbošanās, produktīva konfliktu risināšana arī nosaka spēju veiksmi.

Atzinīgi novērtējiet bērna stiprās puses. Ievērojiet ko tādu, kas bērnam padodas, un parādiēt, kā to var izmantot.

Akcentējiet bērnam pozitīvo. Pamats šo prasmju attīrīšanai ir attiecības ar vecākiem. Bērnam ir svarīgi just piederību pie savas ģimenes, to veido kopējs darbs, sadarbība un savstarpēja palīdzība – mājās, dārzā, arī kopējās spēles, kuru pamatā ir sadarbība.

Bērnam ir nepieciešama vecāku uzmanība, citādi viņš jūtas nedrošs, izolēts un meklē kādu citu grupu, kas viņam var nodrošināt piederības izjūtu, un galu galā viņš kļūst no tās atkarīgs un, iespējams, nonāk vienaudžu nelabvēlīgā ietekmē.

Spēja rūpēties pašam par sevi sāk attīstīties jau agrā bērnībā. Ja bērns spēju par sevi rūpēties apgūst vidē, kas iedrošina, un sapratnes pilnā gaisotnē, viņš kļūst patstāvīgs un spēj uzņemties atbildību par sevi. Lai šī spēja attīstītos, vecākiem ir svarīgi pamazām nodot kontroli par dažādām bērna dzīves jomām viņa paša rokās. Ja šīs spējas attīstība bērnam ir traucēta, viņš vai nu kļūst atkarīgs un baidās uzņemties atbildību par sevi vai arī sāk aktīvi pretoties vecāku, skolotāju mēģinājumiem viņu kontrolēt. Māka rūpēties par sevi ir pamats pašdisciplīnai, spējai kontrolēt savas emocijas un uzvedību.

Ļaujiet bērnam būt patstāvīgam. Bieži vecākiem šķiet, ka vieglāk izdarīt pašam, nekā to

uzticēt bērnam. Taču tā mēs neļaujam bērnam attīstīt viņa iemaņas un prasmes. Ir svarīgi, ka bērns cenšas, mācās un mēģina. Paša pieredze māca daudz labāk nekā jebkura vecāku pamācība. Tāpat ir svarīgi, lai vecāki gaidītu reālu, bērna vecumam un spējām atbilstošu rezultātu.

Savas nozīmes apziņa, izjūta, ka no mums kaut kas atkarīgs, ka mēs daudz lietas varam mainīt, ir nepieciešama, lai vispār sāktu rīkoties. Tā ir pamats veselīgam pašvērtējumam. Nozīmīguma izjūtu veido piedalīšanās, ieguldījums kādā ģimenes kopēja darbā tad, kad zinām, ka esam nozīmīgi savā ģimenē, mēs vēlamies iet “lielajā pasaulē” un sasniegt izvirzītos mērķus. Izjūta, ka viņam nav nozīmes, bērnam ir ārkārtīgi sāpīga un, ja neatrod veidu, kā izjust savu nozīmīgumu, bērnam ir kvēla vēlēšanās atbērties un sāpināt citus, jo pašam ļoti sāp.

Drosme – drosme rīkoties, par spīti tam, ka pastāv neizdošanās risks, un drosme neizdošanās gadījumā saņemties un sākt visu no sākuma. Drosme mēģināt, radīt veidojas no drosmes nebūt perfektam, drosme ir optimisma pamats. Nekad nesalīdziniet bērnu ar citiem, iedrošiniet bērnu aktīvi piedalīties, palīdziet tikai tad, ja tas ir nepieciešams, nedariet bērna vietā to, ko viņš jau sen pats var izdarīt. Vecāku uzdevums ir palīdzēt bērnam iemācīties domāt un analizēt, nevis rīkoties aiz bailēm vai pasīvi klusēt.

Psihologu ieteikumi vecākiem

“Mētrienas Dzīve” 2009. g. marts

Projektu nedēļa

Februāra mēnesī skolā norisinājās projektu dienas. Martā notika izstrādāto projektu prezentācija. Pie kādām tēmām šogad skolēni strādāja?

5 – 6 gadīgo grupiņa „Kāpēcīši” veica projektu „Laika skaitītāji”. Bērni iepazinās ar pulksteni, uzzināja par laika mērīšanas vēsturi, izveidoja ūdens pulksteni. Kopā lasīja teiku „Par pulksteni cilvēka krūtīs”, apmeklēja muzeju, dziedāja dziesmas un minēja mīklas.

1 – 2. klases skolēni darbojās projektā „Uzturs”. Tika izstrādātas anketas vecākiem par garšīgāko ēdienu bērnībā un tagad, apzināja ēšanas paradumus skolā un ģimenē, uzzināja daudz interesanta par dzīvnieku ēdienkarti, mācījās klāt galdu un cepa kūku.

3. – 4. klases zēni un meitenes vāca materiālus par tēmu „Seno latviešu ēdieni”. Šinīs dienās tika daudz pārrunāts par latviešu senajiem ēdieniem, daudz jauna skolēni uzzināja no Eleonoras Rimšas un Teklas Bojāres stāstītajām atmiņām. Tika veikti un apkopoti vērojumi pagasta veikalos. Skolotājas Ārijas Jaško vadībā tika vārīta pat īsta putrainu biezputra, kas tik labi garšoja ar ceptiem gaļas gabaliņiem.

5. – 6. klases apzināja Mētrienas pagasta ievērojamākos objektus, vācot informāciju, fotogrāfijas, kā rezultātā izveidoja skaistu albūmu.

7. – 8. klases skolēnu projekts – „Mūsu skolas skolotāji”. Prezentācijā uz lielās interaktīvās tāfeles tika atspoguļota visa savāktā informācija – skolotāju atmiņas, intervijas.

9. klases skolēni darbojās katrs individuāli.

Savu projektu par pulksteni prezentē mazie Kāpēcīši audzinātājas Aigas Ivānas vadībā.

3. – 4. klašu skolēni mācījās vārīt miežu biezputru.

Dita Ļebedeva veica darbu ķīmijā, Uģis Eglītis – bioloģijā un matemātikā. Edmunds Šķēls bioloģijā izstrādāja projektu „Cilvēka evolūcija”. Savukārt Laura Siliņa un Ieva Stalīdzāne vizuālajā mākslā veidoja pagasta ģerboni. Ieva Krastiņa izstrādāja projektu „Smēķēšanas un alkohola ietekme uz pusaudža organismu”.

MEDĪBAS, MAKŠĶERĒŠANA

Ar bisi un makšķeri

Martā turpinājās individuālās medības uz lapsām un jentotiem. Lapsas uz lielākajiem laukiem, pēc kļūmīgiem šāvieniem, ir ļoti ietramdītas. Pazūd pie mazākās manītās kustības. Par veiksmīgām var uzskatīt Jura Jefimova jentotu nakts medības. No medību torņa ar medību mazkalibra šauteni marta mēnesī nošāvis 5 jentotus. Ar bebriem gan nav veicies.

Marta mēnesī mētrienieši daudzreiz devās uz Lubāna ezeru. Ar ļoti labu raudu lomu varēja palepoties Gunārs Grigulis. Tomēr galvenais Lubāna apmeklējuma mērķis bija lielo ruduļu ķeršana. Vairāk šo skaisto zeltaino zivju, katru 300 – 400 gramu svarā, prata izmakšķerēt Arvids Kuze. Viņš Lubāna ledū izmēģinājis četrpadsmit reizes. Jāatzīst gan, ka visumā Lubānā mētrieniešiem lieli lomi izpalika.

15. martā Mētrienas zemledus makšķernieku komanda Zigrīda Viča, Agris Daugis, Jānis Zeps un Jānis Trops sacentās par Ļaudonas kausu. Desmit komandu konkurencē Mētrienais

„Mētrienas Dzīve” 2009. g. marts

komandai 3. vieta. Sāvienas ezera ledus vislabvēlīgākais bija Jānim Tropam, kurš izcīnīja pirmo vietu individuālajā vērtējumā.

21. marts bija lielā blītkošanas diena Mētrienā. Piecdesmit otro reizi notika Mētrienas kausa sacensības. Reizē arī pagasta čempionāts. Snieguputeņa rītā sacensības sāka astoņas komandas. Četras stundas uz Odzianas ezera ledus spēkojās komandas no Jēkabpils, Kokneses, Ļaudonas, Kalsnavas, Sāvienas un Mētrienas. Lielu zivju bija maz. Tikai četri divsimtgramīgi asari. Pārsvārā nelieli asariši un ķīši. Mazāk raudas. Gadījās pat grunduļi un pa kādam plīcim.

Individuāli vīriešu grupā uzvarēja Zintis Viļevičis no Kalsnavas ar zivju kopsvaru 2,240 kg, arī otrajā vietā kalsnavietis Raimonds Romulis, bet trešais Jurijs Ņikandrovs no Jēkabpils. Viņam vislielākā zivs – 216 gramus smags asaris. Otro lielāko zivi noķēra Juriņa komandas biedrs Jānis Skrejāns. Trešā lielākā zivs tika Modrim Bērzi-

Marta īsumiņi

- 10.03. Lauku skolu atbalsta akcija.
- 11.03. Projektu darbu prezentācija.
- 18.03. 1. – 4. klašu PAPIĀRA LIDMAŠĪNU MEŠANAS konkurss.
- 24.03. Vecāku sapulce 3. – 4. kl.
- 30.03. – 2.04. Zaķu izstāde sākumskolā.

Pateicība Kristīnam Vincentam Grudulim par piedalīšanos rajona 3. – 4. klašu skolēnu neklātienes konkursā „Mazliet par Jāņa Baltvilka dzeju”.

Notikumus apkopoja skolotāja **Astrīda Jefimova**

Laura Siliņa un Ieva Stalīdzāne veido pagasta ģerboni.

Kā redzat, tēmas bija ļoti dažādas. Savāktu materiālu klāts plašs. Bet pats galvenais – katrs skolēns uzzināja kaut ko jaunu, darbojās citādāk, nekā ierasts mācību stundās.

Solvita Stulpiņa
Melīta Grudules, Solvitas Stulpiņas,
Valdas Otvares foto

Ilmārs Grudulis ar šāvienu atklāj sacensības.

ņam no Kokneses. Jauniešiem Alvis Vaivods no Kokneses bija pirmais, otrajā vietā mētrieniešis Anatolijs Karaušu, trešais Emīls Veikšāns no Sāvienas.

Dāmu konkurencē nepārspēta palika

Turpinājums 8. lpp.

Uzvarētāja dāmu konkurencē Kristīne Pavlova.

Uzvarētāji – jēkabpilieši.

mētrieniete Kristīne Pavlova, 2. un 3. vietu dalīja jēkabpiliete Ļubova Pavlova un Zigrīda Viča no Mētrienas.

Kopvērtējumā 1. vietu un Mētrienas kausu izcīnīja Jēkabpils Ošukalna komanda. Viņi iegūst kausu ne pirmo reizi un ir daudzkārtēji dalībnieki uz Odzienes ezera ledus. Ošukalna komanda pagaidām nemainīgā sastāvā – Ļubova Pavlova, Jurijs Ņikandrovs, Ivars Mednis un Jānis Skrejāns. 2. vietā Kalsnavas spirta komanda ar Zinti Viļeviču, Jāni Viļeviču un Raimonu

Sacensību dalībnieki Ozolkalna estrādē.

Romuli. 3. vietu ieguva koknesieši Adrians Jerohins, Modris Bērziņš, Igors Dubovskis un Alnis Vaivods.

Par Mētrienas 2009. gada čempioni zemledus makšķerēšanā kļuva Kristīne Pavlova, par čempionu Jānis trops, par jauniešu čempionu Anatolijs Karaušu. Dāmām Mētrienas čempionātā 2. vietā Zigrīda Viča. Vīriešu grupā 2. vietā Mārim Macijevskim, 3. vietā dainim Miteniekam. Par noķertajām lielākajām zivīm apbalvoja Māri Macijevski, Jāni Zepu un Armandu Gruduli.

Tiesnešu kolēģijā zivju svara noteicēja pienākumus pildīja Viktors Aleknavičs. Ar diviem elektroniskajiem svāriem viņš noteica loma smagumu līdz grama desmitdaļai. Pretenzijas neradās.

Par sacensību atklāšanas un noslēguma vietu ziemā un vasarā kļuvusi brīvdabas estrāde Ozolkalnā. Arī turpmāk šī iespēja tiks izmantota.

Sacensību organizētājs Ilmārs Grudulis

BIBLIOTĒKAS ZIŅAS

Jaunākās grāmatas

Lielais pasaules atlants

Ļoooti iespaidīga grāmata! Ne tikai ar sniegto informāciju, bet arī ar izmēru un svaru (~5kg). Karšu izdevniecības „Jāņa sēta” kartogrāfu 10 gadu garumā ieguldītais darbs vainagojies ar izcilu rezultātu. Lielā pasaules atlanta kartēs Latvijā vēl nebijušā detalizācijā attēloti visi pasaules reģioni. Kartes izstrādātas, izmantojot visjaunākos satelītattēlus, kartogrāfisko un statistisko informāciju. Vairāk nekā 90 000 vietvārdu, kas atveidoti no 148 pasaules valodām.

Viena diena Latvijā Tikpat iespaidīga grāmata kā iepriekš minētā.

1987. gada 28. augustā Latvijas fotogrāfi organizēja unikālu fotoakciju. Diennakts laikā teju vai katrā Latvijas rajonā dokumentēja visu, kas šķita svarīgs 2007. gada 31. augustā – pēc 20 gadiem, jau citā laikmetā, valsts iekārtā un vidē – fotoakcija tika atkārtota. Tapa apmēram pusmiljons fotouzņēmumu. Šajā grāmatā iekļauta vien neliela daļa no abās akcijās fiksētā, par izvēles kritēriju izraugoties fotogrāfiju kvalitatīvi un atbilstību dokumentālajai ievirzei

Endrūza Š. Atlantīda: zudušās civilizācijas noslēpumi.

Atlantīda ir zudusi, bet nav aizmirsta. Ir tādi, kas tic, ka Atlantīda kādreiz pacelsies no

ūdeņiem. Citi domā, ka tās vietā celsies zelta laikmeta apgaismība un garīgums... Šērlija Endrūza no jauna liek palūkoties uz zemi, kas reiz atradusies pie Vidusatlantijas grēdas.

Klētņieki J. Mūžības valdnieki

2007. gadā inženieru komanda Latvijas zinātniskās ekspedīcijas ietvaros veica pasaulē vecākās akmens celtnes – Džosera piramīdas galeriju nostiprināšanu. Darbi tika veikti avārijas stāvoklī esošajās galerijās, 40 m dziļumā. Nostiprināšanas darbos tika izmantoti no Latvijas transportētie materiāli. Darbi noritēja veiksmīgi. Tas ir liels ieguldījums kultūrvēsturisko pieminekļu saglabāšanā visas pasaules mērogā. To atzinīgi novērtēja pats Ēģiptes Senlietu padomes vadītājs. Grāmatas autors piedalījās pētniecības darbā. Grāmatā plašs ieskats Ēģiptes vēsturē, ir arī sadaļa „Latvijas ekspedīcija Ēģiptē”. Tekstu papildina 100 attēlu.

Eniņš G. 100 dižākie un svētākie

Latvija – dižkoku zeme. Guntis Eniņš apkopojis 100 dižāko un svētāko dzīvesstāstus. Dots koku saraksts pēc resnuma (stumbra apkārtmēra), pēc ģeogrāfiskā izvietojuma, dižkoku anketas aizpildīšanas paraugs, bet pāri visam strāvo autora mīlestība, par ko liecina arī 13 rindas uz grāmatas vāka, kurās viņš aicina: Tā nedariet!

Vingrs A. Jūsu bērns

Vilņas Universitātes Medicīnas fakultātes docents Alģimants Vingrs sniedz atbildes uz jautājumiem, ko pediatram (šīs grāmatas autoram) uzdevuši vecāki, kuriem ir bērni dažādā vecumā, bet vislielākā uzmanība pievērsta jaundzimušajiem un zidaiņiem.

Kimbele Š. Zirgu grāmata: iegāde, jāšana un rūpes par jūsu kompanjonu – zirgu... tik izsmeljoši, it kā to būtu sarakstījis pats zirgs.

Grāmata veltīta nākamajiem zirgu īpašniekiem, iesācējiem – kā pieaugušajiem, tā bērniem – un vienkārši jebkurai cilvēkam, kurš interesējas par dzīvnieku pasauli, kuram ir vairāk jautājumu nekā zināšanu un vēlme uzzināt vairāk par lielo, skaisto, emocionālo un gudro dzīvnieku – zirgu.

Sondore Dz. Savu lomu advokāts: sarunās ar aktiera Leona Krivāna ģimeni, draugiem un kolēģiem.

„Ar lomām neesmu pārāk lutināts, tādēļ šajā ziņā man nav bijusi iespēja būt izvēlīgam. Bija gadi, kad dzirdēju kādu režisoru sakām: Šajā lomā nekā nav. Iedosis Krivānam, gan viņš no tās kaut ko iztaisīs.”

Par pārējām jaunākajām grāmatām informācija bibliotēkā.

Bibliotekāre Maruta Oša

Uz labestības sliekšņa

Pavasara svētkus gaidot, nevar aizmirst Zentas Mauriņas uzrakstīto:

*"No rīta uz sliekšņa stāvat,
Cilvēks grib visu sev piesavināties.
Uz vakara sliekšņa viņš ilgojas
Dāvāt – un, ja ne ko citu,
Tad savu sirds labestību."*

Pavasaris soļo straujiem soļiem. Upēs un ezeros iziet pēdējie ledus blāķi. Steidzas darbs aiz darba, cilvēks aiz cilvēka, attiecības aiz attiecībām. Pavasara ūdeņi nekad neatpūšas, ejot savā ritmā, tāpat kā cilvēka darbošanās, ejot ceļus, kurus gaida daudzi, jo daudzi darbi.

Katrs no mums ir liecinieki tam, kādā ekonomiskajā un politiskajā situācijā esam.

Tas ir pārvērtēšanas laiks. Jāsvēta tā maize, ko mēs ēdam ikdienā. Kalpojot ikdienišķajai maizītei, atcerēsimies citu vēlmes un vajadzības. Sevišķi pirms svētkiem. Vēlēsim, lai katra diena nāk ar gaišumu, jo dabā arī pavasaris nes gaismu, prieku un vēlēšanos darboties. Neļausim kādam ļaunam vārdam izlauzties nelaikā, nevietā. Jā, labi vārdi ir grūti auklējami, lai tos laistu sev apkārt.

Atzinīgi jāvērtē tie mētrienieši, kuri sevi ne-reklamējot, palīdzēja praktiski un morāli blakus dzīvojošiem, radiem un draugiem. Labdarības akcijā "Palīdzēsim citiem" mūsu rokdarbnieces sarūpēja un uz Madonu nosūtīja savus adījumu. Sociālās darbinieces Astrīdas mudinātas,

rokdarbnieces neaizmirsā arī vientuļos, slimos cilvēkus mūsu pagastā. Savas labās domas un vēlējumus ieadījām zeķēs, cimdos.

Nav noslēpums, ka dažiem bija arī negatīva attieksme, pārmetumi. Bet kļūdās jau tikai tie, kas dara. Malā stāvētāji ir tikai kā pasīvi skatītāji.

Lai šo grūto posmu pārdzīvotu, ir jādarbojas. Problēmas pašas no sevis neatrisināsies, ja sēdēsīm un gaidīsim, rokas klēpī salikuši. Labi, ja dienas beigās esam ar sevi un savu darbu apmierināti. Vislabākie vēlējumi visiem pavasara svētkos!

Eleonora Rimša

PA VĒSTURES TAKĀM

Aizpurves Zvaigznes

Ļaudoniete Astrīda Aizsilniece, kura dzīvo Valmierā, autoram ir atsūtījusi atmiņu pierakstu par savu krustmāti Emmu Zvaigzni un viņas vīru Alfrēdu no Mētrienas pagasta „Aizpurvēm”. Pavadvēstulē Astrīda piebilst: - „Esmu tikusi galā ar saviem rakstu darbiem. Īstenībā tās ir manas bērnu dienu atmiņas. Ja tiktu rakstīts tad, kad bija dzīvi vecāki, viss būtu pamatīgāk.

Mums palika Emmas tantes albūms, dāvināts viņai iesvētībās 1911. gadā. Iedomājos, gandrīz 100 gadu jau pagājuši! Kopā ar māsu Noru pētām fotogrāfijas, arī vēstules – interesanti. Un atkal pietrūkst vecāku paskaidrojumu.

Esam izzinājuši savas dzimtas vēsturi. 2008. gada 16. augustā Ļaudonā notika mūsu kopīgi uzrakstītās grāmatas „Raibu raibie raduraksti” atvēršana. Skolā sapulcējāmies turpat vai 100 cilvēku. Pašiem jau grūti vērtēt, bet laikam ir paveikts diezgan nopietns darbs, vismaz attiecībā uz Ļaudonas kultūrvēsturiskās pagātnes materiāliem – tie ir bagāti.

Par „Aizpurvēm” un Zvaigznēm es aizsūtu to, kas manuprāt ir piederīgs šim laikam. Sāp sirds. Jāatzīst, ka šīs mājas ir pastāvējušas viena cilvēka mūžu. Kad pirms gadiem pieciem (2003. g. – A. A.) braucām skatīties, tad no dzīvojamās mājas vēl rēgojās nožēlojams grausts un likās, ka kāds tur dzīvo... Palikušas tikai atmiņas... Diemžēl”.

Pirms pāršķirstīt atmiņu lappuses, ielūkosimies vēstures dokumentos. Kas ir un kur atrodas „Aizpurves”? Netālu cita no citas apdzīvoto vietu veido četras vecsaimniecības: „Aizpurves 153” – Zvaigzne, „Aizpurves 154” – Avotiņš (īpašnieks Andžs Viegļais), „Aizjošnieki 155” – Lauva un „Aizjošnieki 155” – Kumeliņš (īpašnieks Augusts Ozols). Līdz 1924. gada 1. aprīlim tās skaitījās Saikavas pagastā, tad atdalītas un pievienotas Ļ. – Odzianas (Mētrienas) pagastam. Interesanti, ka 1922. gadā, izsakot vēlmi pievienoties Ļ. – Odzianai, četras saimniecības pieteiktas kā „Aizpurves”, jo Ļ. – Odzianā divām mājām – Jāņa Paegļa un Voldemāra Sauleskalna, jau bija vārds „Aizjošnieki”. Taču drīz vien jauniekļautās saimniecības atkal tika dēvētas iepriekšējos vārdos, un tā Mētrienā (Ļ. – Odzianā) skaitījās četri „Aizjošnieki”. No Latvijas valdības nāca rīkojums izskaust vienādos vietu nosaukumus.

Vidū Emma Zvaigzne ar krustmeitu Astrīdu – šo atmiņu autori, – no kreisās: Valija un Alberts Aizsilnieki, Emma Nesaule, Astrīdas māsa Nora. Pa labi – ļaudonietis Roberts Viegļiņš un saikavietis Voldemārs Bērziņš ar bērniem. Ļaudona, 1940.g.septembris.

Mētrienas pagasta valdē 1937. gada maijā tapa projekts: Jāņa Paegļa „Aizjošniekiem” atstāt veco nosaukumu, Voldemāra Sauleskalna īpašumu pārdēvēt – „Aizjošas”, Augusta Ozola – par „Mainiekiem”, Pētera Lauvas – par „Jošmaļiem”, „Aizpurves” atstāt Andža dēļa – Artūra Viegļā mājām, bet Alfrēda Zvaigznes īpašumu nosaukt – „Lidumnieki”. Taču Alfrēds Zvaigzne pagasta valdē neierādās, piekrišanu neizteica, un viņa mājas joprojām dēvēja – „Aizpurves”.

No apdzīvoto vietu 1925. gada pārskata redzams, ka attālums no Alfrēda Zvaigznes un Artūra Viegļā „Aizpurvēm” līdz Mētrienas pagastnamam ir 3,5 verstis, līdz tuvākajai dzelzceļa stacijai Mārcienai – 19 verstis, un abas mājas atrodas pie paša lielceļa, kas ved uz Ļaudonu.

Alfrēda tēvs Jānis Zvaigzne „Aizpurves” mājas dzimtas īpašumā ieguva 1872. g. 23. aprīlī, kad noslēdza pirkšanas līgumu ar Saika-

vas muižas 9 vāciski Fridrichswald) īpašnieku Rihardu fon Volfu. Zemes novērtējums – 12 dālderī un 45 graši. Izpirkuma lielums – 1900 sudraba rubļi, vairāku gadu laikā. Tūlīt jāiemaksā 300 rubļi. Ja saimniecība un ēkas tik dārgas, tad tās vajadzēja apdrošināt. Apstiprinājums šādam faktam ir 1897. g.2. aprīļa apliecība, kurā lasāms: - „Saikavas Fridrihsvaldes savstarpīgas ugunsbiedrības valde apliecina, ka Jahn Zvaigznenem piederīgas „Aizpur 153” mājas ēkas ir apdrošinātas šai biedrībā par 1472 rubļiem. Seko zīmīgs paraksts – Ugunsbiedrības priekšnieks: J. Zibens.

Kad 1907. gada nogalē „Aizpurves” saimnieks izbeidza šīs zemes gaitas, Saikavas pagasttiesa par mantiniekiem atzina šādas personas: atraitne Līze Zvaigzne (dzim. Krūkle, 1857. g.) un viņas četri dēļi – Voldemārs, Alfrēds, kā arī nepilngadīgie – Jānis un Pēteris. Daļījuma Turpinājums 10. lpp.

aktu pagasttiesa sastādīja 1908. g. 2. decembrī. Cēsu apriņķa 4. iecirkņa mīrtiesnesis Dmitrijs Stupins to apstiprināja 1909. g. 29. janvārī Madonas muižā.

Aktā noteikts, ka mājas savā īpašumā pārņem viens no mantiniekiem – Alfrēds Zvaigzne. Viņa pienākums ir naudā atlīdzināt mantojuma daļu brālīem un rūpēties par māti. Mātei jānodrošina: kārtīga apkure, apgaismošana, apģērbs, apavi, pilnvērtīgs uzturs pie sava galda, nauda sīkiem izdevumiem – 10 rubļi gadā, ārstēšanās un pienācīga apbedīšana parādu galā.

Tagad pārcelsimies laikā pāris gadu desmitus uz priekšu un paraudzīsimies, kas jauns „Aizpurvēs”. 1935. gada tautas skaitīšanā ziņas pierakstījis Aizjošnieku Voldemārs Sauleskalns. Lasām: - Lielajā mājā (5 istabas) dzīvo Alfrēds Zvaigzne, viņa sieva Emma, Alfrēda māte Līze un kalpone Jadvīga Beča, bet mazajā mājīņā – atraitne Anna Liepniece ar astoņpadsmitgadīgo dēlu Jāni.

No 1939. gada lauksaimniecības skaitīšanas uzzinām: - „Aizpurves 153” ir vecsaimniecība. Zemes kopplatība – 102 pūrvietas (37,53ha), tai skaitā aramzeme – 52 pūrvietas. Sētu veido divas dzīvojamās un divpadsmit saimniecības ēkas. Atzīmējamas sekla un dziļā kūts, klēts, rija u.c. Vairums no tām celtas līdz I. Pasaulē karam. Kūtiņš mīt 2 zirgi, 12 liellopi (6 slaucamas govīs), 4 aitas, 4 cūkas un mājpūtni.

„Auziņi un Zvaigznes” – tāds nosaukums grāmatā „Raibu raibie raduraksti” ir Astrīdas Aizsilnieces atmiņām. Viņas tēva māsiņai un krustmātei Emmai Zvaigznei (dzim. 1892. g.) pirms apprecēšanās bija uzvārds Auziņa. Emmas vecāki – Anna (dzim. Aizsilniece) un Andrejs Auziņi dzīvoja Ļaudonas pagasta „Drikājos”, kas skaitījās turīga saimniecība. Emma jaunībā ieguva labu izglītību. Pēc kādas, krievu valodā rakstītas, apliecības redzams, ka viņa 1911. gadā Rīgā ir mācījusies „Ed. Paegles jauno valodu kursus”.

1916. gada 7. augustā Ļaudonas ev. – lut. baznīcā Emma salaulājās ar kaimiņu pagasta „Aizpurves” māju saimnieku Alfrēdu Zvaigzni (dzim. 1882. g.). Kā jau pārliecinājāmies, „Aizpurves” arī uzskatāmas par labu saimniecību.

Astrīda Aizsilniece: - „Abi Zvaigznes bija īsti darbarūki. Alfrēdam piemita dotības uz tehniku, visās lietās izpaudās viņa radošā pieeja. „Aizpurvēs” darbojās daudzas tehnikas ietaises un lauksaimniecības mašīnas, tajā skaitā, arī dāmpis un kuļmašīna. Lopu kūti bija iekārtota automātiskā dzirdināšanas sistēma, dzelzs sūknis (pumpis) piegādāja ūdeni virtuvē, kūti, stallī. Alfrēds centās atvieglot katru darbasoli un savu īpašumu apsaimniekoja divatā ar sievu, bez kalpiem. Ja nu vienīgi sezonas darba laikā ievajadzējās kādu palīgu. Kā tolaik vairākās saimniecībās, kūts trīsdesmitajos gados izskatījās iespaidīga – sienas mūrētas ar plēšiem laukakmeņiem, uzbraucamais tilts. Tā noteikti bija staltāka par dzīvojamo māju, kuru arī paredzēja atjaunot.

Zvaigžņu ģimenei bija draudzīgas, cieņas pilnas attiecības ar pagasta ļaudīm, kaimiņiem. Praktiska izpalīdzība, piedalīšanās dažādos ģimeņu godos, aizgājušo pavadīšana – tas allaž stāvēja pāri ikdienas rūpēm, arī steidzamiem darbiem.

Zvaigznes daudz palīdzēja arī Emmas jaunākajai mātai Martai. Emmas vecāki – „Drikāju” saimnieki Anna un Andrejs Auziņi, bija vienkārši zemnieki, taču nolēma savu jaunāko

meitu Martu izskolot par dakteri. Tas, protams, prasīja daudz līdzekļu. Marta studēja Latvijas universitātes Medicīnas fakultātē – 1920. gadu vidū. Diemžēl saņņi nepiepildījās. Kā daudzi tā laika studenti, Marta saslima ar tuberkulozi. Emma un Alfrēds nāca palīgā Martas vecākiem, un topošā daktere devās ārstēties uz Šveici. No Šveices uz mājām ceļoja jaukas, dzīvespriecīgas vēstules. Likās, ka jaunā slimība uzvarēta. Un tomēr ārstēšanās nepalīdzēja, Marta mira pilnpus trīsdesmit gadus veca. Viņa apbedīta ģimenes kapos Ļaudonā.

1937. gada 1. jūnijā, pēc tēva Andreja Auziņa (dzim. 1863. g.) nāves, Emma kļuva par „Drikāju” oficiālo mantiniece. Taču viņa kopā ar vīru Alfrēdu turpināja dzīvot „Aizpurvēs”, bet „Drikājos” saimniekoja māte Anna Auziņa (dzim. 1873. g.) līdz pat sava mūžā beigām 1945. gada 26. jūnijā.

Emmai un Alfrēdam Zvaigznēm bērnu nebija. Es kļuva par Emmas krustmeitu. Emmas tanti atceros kā ļoti mīlu, devīgu cilvēku. Vācieši kara laikā Ļaudonā nodedzināja mūsu māju, un mēs dzīvojām Mētrienas pagasta Vanagu mājās „Rubiņos” (tagadējā mākslinieku Kroļļu vasaras rezidence), netālu no „Aizpurvēs”.

Šeit iederiesies neliela atkāpe par Aizsilnieku ģimeni dramatiskajās kara dienās. Vēl jo vairāk tāpēc, ka līdzīgs liktenis piemeklē jebkuru cilvēku un ģimeni, kas nokļūst ienaidnieku iznīcinošās saskares zonā. Astrīdas Aizsilnieces tēvs vispirms Ļaudonā uzbūvēja māju un tikai tad apprecējās. Arī pēckara laikā atjaunotā ēka atradās turpat – Graudu ielā 17. Astrīdas iespaidi. – „Mājas vieta tika izvēlēta ļoti veiksmīgi – pie Ļaudonas robežas. Tālāk plētās „Ruku” saimnieku Lāču lauki, birzis un mums mīļais Krūmiņu mežs. Dzīvojām pilsētiņā, bet jutāmies absolūti brīvībā – kā laukos. Atceros bērnības pavasarus ar kreimeņu smaržu tuvējās pļavās, ar sviestapurenēm un dzegzjurpītēm, saulaino pieklani mežā ar tik reti sastopamajām silpurenēm. Vasarā, kad mamma jau lika uz plīts katlu ar jaunajiem kartupeļiem, mēs, meitenes, vēl skrējām uz savām sēņu augšanas vietām, lai pēc pārdesmit minūtes atgrieztos ar apšu bekām (kundziņiem – tā teica mamma). Un vēl mūsu ogu vietas! Launagā parasti ēdām zemenes un mellenes ar pienu. Ziemā jau pagalmā likām slēpes pie kājām un... turpat jau mūsu kalni un kalniņi, arī skolas distanču slēpošanas trase.

...Fronte nāca arvien tuvāk. 1944. gada jūlijā beigās ļaudoniešiem pavēlēja izvākties no mājām. Mēbeles aizvedām uz „Aizdriksnēm” pie papa krusttēva Andreja Aizsilnieka. Traukus un grāmatas iepakojām un aprakām pie mājas zemē. Paši apmetāmies mežā skuju būdā netālu no Sāvienas pilskalna. Apkaime tur kalnaina. Vēlāk dzīvojām bunkurā, kas bija izraksts ieplakā. Mums pāri lidoja šāviņš. Kad kaujas pierīma, mēs izlīdām no bunkura, ieraudzījām krievu karavīrus. Viņi no savas lauku virtuves mūs uzcienāja ar prosas biežputri. Atceros arī dāvētās ledenes, kas mums bērniem garšoja. Paps aizgāja uz mūsu skuju būdu, taču tās vairs nebija – tieši tur trāpījās šāviņš. Mūs izglāba pārvākšanās ielejā. Tad paps izgāja no meža, lai uzzinātu, kas noticis Ļaudonā. Viņš atgriezās nosirmojušiem deniņiem – mūsu skaistā, jaunā māja bija nodedzināta. Vācieši, atkāpjoties, savā akurātībā nodedzināja visu Ļaudonu. Neskartas palika tikai divas ēkas – divgadīgā lauksaimniecības skola un pilsētiņas centrā

Gruziņu māja. Arī tilts pār Aivieksti tika sagrauts un uzspriecināta luterāņu baznīca.

Mūsu apmešanās vieta – Mētrienas pagasta „Rubiņi”* atradās aptuveni sešu kilometru attālumā no Ļaudonas. Domājams, ka Vanagi mūsu sešu cilvēku ģimeni, ar trim bērniem, pieņēma galvenokārt tāpēc, ka 1940. gada krievu laiks iemācīja – lai paturētu savu zemi, oficiāli tā jāsadala – jādod bezzemniekiem. Uz mammas vārda reģistrēja 10 ha lielu jaunsaimniecību – „Kaķīši”.

Mūsu vecākiem klājās ļoti grūti. Trīs mazi bērni, bet māja un iedzīve gājusi bojā. Tieši tad izjutām Zvaigžņu ģimenes atbalstu. Mums viņi uzdāvināja govī un citus lopiņus. „Aizpurves” nebija tālu no „Rubiņiem”, un mēs – meitenes, biežu tur ciemojāmies. Emmas tante mūs parasti cienāja ar pankūkām, dzeltenām, dzeltenām... Protams, uz mājām nesām pamatīgus ciemakuļus. Atceros Emmas tantes skaistos Kuzņecova traukus, senlaicīgās mēbeles, brīnišķīgās pašaustās segas un lielos lakatus.”

1947. gada 8. oktobrī Madonas apriņķa izpildu komiteja ir apstiprinājusi Mētrienas pagasta kulaku sarakstu, kurā izlasāms arī „Aizpurves” Alfrēds Zvaigzne. Par to draud ne tikai izsūtīšana uz Sibīriju, bet līdz tam izputināšana ar smagām nodevām utt. „Rubiņu” Pēteris Vanags jau ir citā pasaulē, un par viņa atraitni klapatojas Mētrienas pagasta deputāte no „Kalnārēm” Zinaīda Kaufelde. 1948. gada 30. decembrī apriņķa izpildu komitejai viņa raksta šādu iesniegumu. – „Lai Alvīni Jāņa m. Vanagu, kas dzīvo Mētrienas pagasta „Rubiņos”, izņem no kulaku saraksta. „Rubiņu” saimnieks Pēteris Vanags, ar sievu Alvīni, 1941. gadā vācu laikā pieņēma savā saimniecībā. Apgājās labi, algoti darbu viņi neizmantoja. 1945. gada decembrī „Rubiņu” saimnieks Pēteris Vanags mira traģiskā nāvē, mežā izpildot valsts uzlikto mežmateriālu izciršanas plānu. Alvīnes Vanagas saimniecība ir 20 ha liela un viņa uztur četrus bērnus.

Pētera brālis Andrejs Vanags ir bijis lūkstes apriņķa Lašu pamatskolas pārzinis un vācu laikā nošauts. Viņa sieva Lūcija ar diviem bērniem kādu laiku slepeni uzturējiesies „Rubiņos”.

Tikmēr pret pārējiem spaidi turpinās. Tā Mētrienas piensaimniecības kooperatīvās sabiedrības biedru kopsapulcē 1949. gada 6. martā no sabiedrības nolēmts izslēgt Alfrēdu Zvaigzni un vēl 15 „kulakus”. Dienu vēlāk kolhoza „Boļševiks” sapulcē ierosināts lūgt Mētrienas pagasta izpildu komiteju, lai Alfrēds Zvaigzne savu kūtu atdod jaunlopu ferma ierīkošanai.

Astrīda Aizsilniece: - „Zvaigznes bija brīdināti, ka viņi ir izsūtāmo personu sarakstā, un ka viņiem vajadzētu uz laiku neuzkrītoši aizbraukt no mājām. Tolaik mūsu vecāki jau uzbūvēja saimniecības ēku, un mēs no Mētrienas atgriezāmies Ļaudonā. Liktenīgajā 25. martā, pareizāk sakot, 24. marta pievakarē, Zvaigznes onkulis ar zirgu atbrauca pie mums uz Ļaudonu. Pēc pāris stundām ar otru zirgu vajadzēja ierasties Emmas tantei, lai pārlaistu bīstamo nakti. Emmas tanti nesagaidījām. Izrādās, ka viņai bijis žēl pamest liktena varā lopiņus, mīļās gotiņas... Viņa arī neticēja, ka var izrēķināties ar sievieti, kura visu mūžu ir godīgi strādājusi.

Kad „Aizpurvēs”, kopā ar vietējiem varasvīriem, ieraudusies „istreibekļi” (iznīcinātāji), Emmas tante ielēkusi akā. Izvilka un tāda pat slapja aizvesta uz pagastmāju. Tur, redzot, ka ar bagātās saimnieces veselību būs problēmas, viņa it kā gribēta atlaist mājās, taču galu galā

Emmas tante nokļuva Sibīrijā, Amūras apgabalā.

Zvaigznes onkulis vairs neatgriezās uz dzīvi „Aizpurvēs”. Viņš palika pie mums. Sākumā viņš kopā ar mūsu papu strādāja meliorācijā – ar zirgu pieveda ekskavatoriem degvielu. Kad šis darbs beidzās, viņš ļaudonā dzīvoja mūsu mājā un palīdzēja saimniecībā”.

Kas „Aizpurvēs” notika otrā dienā pēc Emmas Zvaigznes deportācijas? 1949. gada 26. martā tur ieradās komisija, lai aprakstītu un novērtētu mantu. Komisiju pārstāvēja: no pagasta izpildkomitejas – Bronislavs Broks, no finanšu nodaļas – Aleksis Piļpuks un mantas pieņēmēji – kolhoza „Boļševiks” valdes priekšsēdētājs Jānis Dzenis, kā arī Revīzijas komisijas priekšsēdētājs Alberts Leimanis. Tapa akts par kolhozam „Boļševiks” nodotām Alfrēda Zvaigznes mantām:

Mantas vai lopu nosaukums un raksturojums	Skaits	Lietošanas derīgums	Mantas novērtējums (rbļ.)
1. Dzīvojamā ēka, koka, ar apmetumu	1	65%	1200
2. Dzīvojamā mazmāja, koka	1	15%	30
3. Kūts un šķūnis, koka	2	30%	1150
4. Rija ar piedarbu, koka (veca)	1	25%	300
5. Klēts, koka (veca)	1	20%	75
6. Cūku kūts, koka (veca)	1	10%	60
7. Pagrabs, betona un mūra	2	60%	290
8. Šķūnis, dēļu un mazvērtīga pirtiņa	2	15%	40
9. Govs slaucama, brūna, bezsugas	1	–	500
10. Tele „Laila”, brūna, grūsna	1	–	400
11. Teles, vecākas par gadu	2	–	350

12. Kumeļš, sirms, 1 ½ gadu vecs	1	–	650
13. Zāles pļaujmašīna	1	60%	175
14. Labības pļaujmašīna	1	40%	150
15. Kartupeļu rokamā mašīna	1	25%	150
16. Mēslu sējmašīna	1	45%	150
17. Divlemešu arklis	1	25%	150
18. Arklis divjūga	1	30%	60
19. Spīļu arklis	1	10%	15
20. Kultivators	1	30%	65
21. Atsperu ecēša	1	15%	35
22. „Čik – cak” ecēša (1.kompl.)	1	45%	35
Kopā	25	–	5880

Pavisam noteikti var apgalvot, ka uzskaitītajā nav ietverts viss „Aizpurves” māju inventārs. Kur palika mēbeles, tekstilijas, un galu galā nupat minētie „skaistie Kuzņecova trauki”?

Astrīda Aizsilniece turpina: - „Atceros, kā mēs sūtījām Emmas tantei paciņas, cik rūpīgi pārdomājām, ko tajās likt, kā visu labāk sagatavot. Mans uzdevums bija uz finiera kastītes vāka uzrakstīt adresi. Vāciņu vispirms samitrinājām, tad rakstīju ar ķīmisko zīmuli – burti mitrumā kļuva koši violeti, labi salasāmi.

Mūsu paciņas Emmas tanti neizglāba. Viņa mira Amūras apgabala Mazanovas rajona Epihas ciemā 1953. gada 18. februārī, 61 gada vecumā.

Zvaigznes onkulis nomira 1962. gada 6. jūnijā, 80 gadu vecumā. Viņš apbedīts Ļaudonas kapos, blakus saviem vecākiem – Līzei un Jānim Zvaigznēm. Svēciņu vakaros šeit aizdedzam piemiņas uguniņas visiem „Aizpurves” iemītniekiem, arī Emmas tantei. Viņas izmociātā dvēselīte noteikti ir atgriezusies Dzimtenē.”

*Mētrienas pag. ”Rubīni” – vecsaimniecība, dzimtīpašumā no Saikavas muižas iepirkta 1872. g., zemes kopplatība – 132 pūrv., 1 dzīvojamā un 12 saimniecības ēkas, īpašnieks Pēteris Vanags (1897 – 1945), viņa sieva Alvine (dzim. 1899. g.), bērni – Rasma, Anna, Vija. Vēlāk piedzima dēls Jānis.

Austris Apsītis

INFORMĀCIJA

VID Vidzemes reģionālās iestādes Madonas nodaļa informē

Par atvieglojumiem par apgādājamiem piemērošanu

Bieži vien nodokļu maksātāji nezina, ka atvieglojumus par apgādājamiem var piemērot ne tikai par bērniem, bet arī par tām personām, kuras negūst ar iedzīvotāju ienākuma nodokli (turpmāk – nodoklis) apliekamus ienākumus. Saņemot nodokļu atvieglojumus, saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” (turpmāk – likums) 13. pantu, var:

- ◆ par nepilngadīgu bērnu,
- ◆ par bērnu, kamēr viņš turpina vispārējās, profesionālās, augstākās vai speciālās izglītības iegūšanu, bet ne ilgāk kā līdz 24 gadu vecuma sasniegšanai,
- ◆ par nestrādājošu laulāto,
- ◆ par nestrādājošiem vecākiem un vecvecākiem,
- ◆ par mazbērnu vai audzināšanā paņemtū bērnu, ja no viņa vecākiem nav iespējams piedzīt uzturnaudu (alimentus), arī tikmēr, kamēr viņš turpina vispārējās, profesionālās, augstākās vai speciālās izglītības iegūšanu, bet ne ilgāk kā līdz 24 gadu vecuma sasniegšanai,
- ◆ par brāli, māsu, kas ir jaunāki par 18 gadiem, ja viņiem nav darbaspējīgu vecāku,
- ◆ par apgādībā esošu personu apgādājamiem,
- ◆ par personu, kuras labā pēc tiesas sprieduma no maksātāja tiek piedzīta uzturnauda (alimentu),
- ◆ par maksātāju aizbildnībā vai aizgādībā esošu personu;

Apgādībā nevar būt persona, kura patstāvīgi saņem ar nodokli apliekamos ienākumus, kas pārsniedz nodokļa atvieglojuma apmēru, vai bezdarbnieka pabalstu (stipendiju) vai tās uztur kāda cita persona, kā arī persona, kura saņem pensiju saskaņā ar likumu “Par valsts pensijām”, izņemot apgādnieka zaudējuma pensiju.

Atvieglojumu par apgādājamo nevar noteikt par personu, kura atrodas pilnīgā valsts apgādībā, t.i., ja tā dzīvo pansionātā, atrodas zīdaiņu vai bērnu namā, mācās speciālajā izglītības iestādē un par tās uzturēšanos šajās iestādēs apgādnieks nemaksā.

Likumā noteiktos atvieglojumus piemēro nodokļu maksātājam, kuram algas nodokļa grāmatiņā, pamatojoties uz “Paziņojumu par apgādībā esošajām personām”, ir izdarīts ieraksts par atvieglojumu piešķiršanu.

Iepriekšminētos nodokļa atvieglojumus piemēro ar dienu, kurā nodokļa maksātājam ir radušās tiesības uz nodokļa atvieglojumu, un pārtrauc ar nākamo dienu pēc dienas, kurā šīs tiesības ir zudušas.

Atvieglojumu par apgādībā esošām personām piemēro ienākuma gūšanas vietā, ja maksātājs ir iesniedzis algas nodokļa grāmatiņu, kurā ir uzrādītas apgādājamās personas.

Līga Ivāne

VID VRI Madonas nodaļas
Nodokļu maksātāju
konsultāciju daļas priekšniece

APSVEIKUMI

Katrs brīdis ir ota,
Ar kuru savas dienu krāsas
Uz liktens audekla liec.
Pašam Tev arī
iespēja dota
paveikt ko nebijušu.
Galu galā Tu esi
Debesu radīts
Dzīvības zieds.
/K. Apškrūma/

Sveicam jubilārus aprīlī!

Madarai Krauklei	13.04. – 20
Lienei Smeķei	22.04. – 20
Natālijai Strogovai	04.04. – 20
Igoram Semjonovam	02.04. – 40
Margaritai Orlovai	11.04. – 45
Jurim Ābolam	02.04. – 55
Valijai Titovai	22.04. – 55

Dvēsle lai devīga top
Kā saule,
Un prāts lai top dzidrs kā mēness.
Acis lai klusas un laipnas
Raugās uz zemi kā zvaigznes!
/Aspazija/

Sveicam **Ivetu Prikuli** dzimšanas dienā!
Lai spēks un izturība, prieks un laime!
Mētrienas pagasta padome

Ko gan lai šodien vēlam Tev,
Kad ceļš tik garš ir nostaigāts?
Paldies par visu, ko mums devi,
Par to, ka vienmēr bijī klāt.
Mūs milēji Tu, pat nesaudzējot sevi.
Paldies par visu, visu, māt!

Mimmūtim!
Mīļi jo mīļi sveicam Tevi šajā skaistajā
jubilejā!
Liga, Andris, Jānis, Maija, Gunta, Gunārs,
Māra, Kristiāns, Imants,
Laima, Liga

Gan vizbulīšu ziedu zilu,
Gan lazdu, kura saulē kūp.
Gan dienvidvējiem pilnu silu
Un ķīvīti, kam ligzda rūp.
Gan cīruļu un strazdu balsis
Un pūpolus, kur debess prieks,
Gan sniegpulksteņu pirmo valsī
Par dārzu, kurā kusis sniegs.
Gan pumpurotu bērza zaru
Un smaržas, kurās noreibst prāts,
To visu Tavā jubilejā
Mēs šodien gribam dāvināt.
Lai liksmē, ko nesīs pavasaris
Kā saulesgaisma vienmēr klāt.

/K. Apškrūma/

Sveicam **Marutu Ošu**
skaistajā jubilejā!

Mētrienas pensionāra klubiņa dalībnieces

Katra jauna diena lai nāk pie tevis kā
jauna cerība,
jauns solījums,
jauna ticība,
jauna enerģija
un jauna sajūsmā.
/Š. Činmojs/

Pavasariņi saulaini sveicieni
Marutai Ošai jubilejā!

Mētrienas pagasta padome

LĪDZJŪTĪBAS

Izskan atvadvārdi klusi,
Kaut ko priedēs nošalc vējš,
Tam, ko esam milējuši,
Baltas smiltis pēdas dzēš.

2009. gada 15. martā 86 gadu vecumā
mirusi **Agate Peļša**.

Izsakām līdzjūtību tuviniekiem.

Mētrienas pagasta padome

Palīks tavs darbīgais gājums –
Tik auglīgu mūžu neizdzēs riets.
Caur kokiem un bērniem
būs turpinājums
Tai saulainai gaitai,
ko beidzi tu iet.

/M. Bendrupe/

Mūsu visdziļākā līdzjūtība
Ausmai Porietei brālī zemes klēpī guldot.

Mētrienas vecākās paaudzes
pašdarbnieki

Dzidra!
Vilciņ! Te nu gribas teikt un uzrunāt Tevi
kā Vilciņu. Pie šāda vārda Tu tiki tīri nejausi.
Mūsu mazo māšuku Guntiņu Tu vienmēr uzru-
nāji par Zaķīti. Un tad nu likumsakarīgi. Ja jau
Gunta – Zaķītis, tad Tu – Vilciņš.
Šī diena lai Tev skaistāka par citām,
Šī diena tikai reizi gadā aust.
Lai Tev pietiek spēka katram dzīves
rītam,
Lai katrs rīts kā skaisti ziedi plaukst.
Lai diena šī ar sauli staro
Un gaismu citam dienām krāj.
Vēlam spēku, izturību un pats galvenais
veselību un možu garu! Lai arī turpmākās die-
nas visās varavīksnes krāsās mirdz!

Gunta, Kristiāns Vincents,
Māra un Imants